

[Pia Kjærsgaard]

Det er naturligvis helt grotesk, at et tvangsmedlem af en fagforening – rød naturligvis – må tvangsbidrage med et beløb til sin tvangsfagforening, der benytter tvangsbeløbet til at støtte socialisternes valgkamp, så der kan blive endnu mere tvang.

Vi, der holder af friheden, ikke blot den daglige frihed, men også friheden til at vælge og handle, som man selv ønsker, forstår ikke, at det er accepteret langt ind i de borgerlige rækker, at danskerne på visse områder handler under tvang.

Der er flere plusser ved det her forslag, der taler til De Radikales ros. Jeg håber, at hele den radikale folketingsgruppe hører efter, når Det Radikale Venstre bliver positivt omtalt af os. Det gør vi gerne, når der er noget at rose for.

Men så håber jeg også, at ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jørgen Estrup, hører efter, for Fremskridtspartiet forventer, at det gøres helt klart under udvalgsarbejdet, om dette forslag også indbefatter afskaffelse af den tvungne partistøtte, som Fremskridtspartiet ene af alle partier stemte imod. Ingen kan med god samvittighed gå helhjertet ind for det her forslag uden at tage den urimelige statsstøtte til partierne med. Partistøtten, der foreløbig koster skatteborgerne 32 mio. kr., er en skamstøtte, som er rejst af dette Folketing, og Fremskridtspartiet vil fortsætte sin afstandtagen fra denne støtte.

Lykkes det ikke at vinde gehør for vore ønsker, vil det ikke være helt uden interesse at følge, om Det Radikale Venstre får held til at få flertal for, at der skal aflægges regnskab for midler anvendt til støtte for partipolitiske formål.

Beslutningsforslaget er efter Fremskridtspartiets mening et skridt i den rigtige retning og vil under alle omstændigheder, selv om vi ikke får partistøtten med, få Fremskridtspartiets stemme.

Jeg vil dog godt, også under denne debat, understrege, at det ikke – og jeg understreger: ikke – kun er et spørgsmål om at betale til et politisk parti med en fagforening som mellemmand. Det helt overskyggende problem i det her land er den manglende mulighed for at organisere sig frit. Penge eller ej gør det ikke alene. Fremskridtspartiet så hellere et konkret forslag om organisationsfrihed på bordet end det, De Radikale igen har bragt frem.

Der er dog stadig ingen kritik fra Fremskridtspartiet mod genfremsættelsen af dette forslag. Men den ægte organisationsfrihedsdebat må vi så vente med til den 1. marts, hvor Fremskridtspartiets forslag kommer på dagsordenen.

Glønborg (KRF):

Kristeligt Folkeparti er enigt i hovedsigtet med Det Radikale Venstres forslag: at ingen mod sin overbevisning kan tvinges til at yde bidrag til politiske partier.

Grundloven sikrer ret til foreningsdannelse, og principielt er det lovligt for foreninger at yde bidrag til, hvad sådanne foreninger regner for gode formål. Det må til gengæld være et krav, at medlemmer af foreningen skal vide, hvor meget der ydes til hvert af disse formål. Hvor det drejer sig om foreninger, som man frit kan melde sig ind i og ud af, opstår der ingen problemer. Er et medlem utilfreds med nogle af foreningens dispositioner, har man frihed til at melde sig ud.

Problemet opstår, hvor det drejer sig om foreninger, som man på en eller anden måde er mere eller mindre tvunget til at være medlem af. Der er der heller ingen tvivl om Kristeligt Folkepartis holdning: Der skal være mulighed for at blive fri. Enten skal der være mulighed for at sige fra over for den del af udgiften, eller også skal der i det mindste være helt klar frihed til at lade være med at være medlem af en sådan forening.

Jørgen Tved (FK):

Ved det sidste folketingsvalg var der ca. 73.000 mennesker, der stemte på Fælles Kurs, og det betød, at de f.eks. ikke ville betale en eneste øre til militærvæsenet.

Hvis man skulle videreføre de principper, som ligger i det forslag, De Radikale her har lagt på bordet, skulle det faktisk være sådan, at vore vælgere kunne meddele: Vi ønsker ikke at deltage i betalingen til dette cirkus.

Nu kommer De Radikale med et forslag, som jeg opfatter som et forslag vendt mod fagbevægelsen og fagbevægelsens ret til at bestemme, hvordan de vil bruge deres økonomi.

Men jeg skal meget gerne vedgå, at vi naturligvis er bekendt med, at socialdemokrater i mange år har misbrugt den tillid og magt, som de har i fagbevægelsen, til ensidigt at rage til sig